

Адреса редакції

65008, місто
Одеса-8,
пл. Бориса
Дерев'янка, 1,
офіс 602 (6-й
поверх).

Пошук

Контактна інформація

Моб. тел.: 050-55-44-206
Вайбер: 068-217-17-55
E-mail:
chornomorski_novyny@ukr.net

/ Архів номерів / 2023 рік / № 9 (22434) четвер 23 лютого 2023

Газета видається із 19 липня 1917 року

Рубрика: [Суспільство](#)

Переглядів: 1213

Ті, що вижили

Три історії родин переселенців

Вони

живуть сьогодні. Намагаються не думати про минуле. Вони зустрічаються у волонтерських центрах, у чергах за допомогою чи соціальними ви-платами і пошепки діляться новинами. У них спільна біда, тому саме тут вони знаходять нових друзів, а також зустрічають земляків, родичів і сусідів. Назви їхніх рідних міст і сіл сьогодні знають усі: Бахмут, Енергодар, Лисичанськ... Вони спілкуються і діляться інформацією у спільних чатах, намагаючись таким чином підтримати одне одного. Вони ще погано знають Одесу й іноді губляться чи блукають. Намагаються жити новим життям на новому місці, хоча ночами їм сняться їхні рідні домівки.

За даними департаменту праці та соціальної політики міськради, на 1 лютого в Одесі на обліку перебувають 120758 внутрішньо переміщених осіб. 12 вимушених переселенців на 1000 одеситів.

Як живуть люди, яким через війну довелося залишити рідні домівки, з якими викликами стикаються найчастіше, хто допомагає їм впоратися з проблемами?

До онуків, в Одесу

Людмила Васильєва й Анатолій Ходжо — подружжя пенсіонерів із Лисичанська. Їм обом уже за 70. Вони дружно прожили спільне життя, виростили трьох дітей, мають онуків.

[На головну сторінку](#)

[Архів газети за номерами](#)

[Архів газети за рубриками](#)

[Про нашу газету](#)

[Повна контактна інформація](#)

[Передплата](#)

[Відправити нам листа](#)

[Приєднуйся до нас!](#)

Українська справа — це й українська періодика

Відомо, що людина, яка читає, має жвавіший, гостріший розум. Той, хто читає книжки, доведено теоріями лідерства в управлінні, керує тими, хто дивиться телевизор, «висить» у соцмережах, вдовольняється «кліковою» інформацією... [Читати далі](#)

Бажаєш допомогти?

Кошти на підтримку єдиної обласної української газети Одещини можна переказувати на такі банківські реквізити:
АТ «Альфа-Банк» у м. Києві, рах. № UA 44300346000026006012386501.

АТ КБ «Приватбанк», поточний рах. № UA 17305299000026008034905949.

(обов'язково слід зробити примітку «На підтримку газети»).

[Дякуємо всім, хто у ці нелегкі часи разом з нами.](#)

Непросто було зважитися на зміну місця проживання в такому поважному віці.

— Тривожні валізки у нас зібрані ще з 2014-го, — розповідає Людмила Анатоліївна. — Лінія розмежування від нас — лише 20 кілометрів. Ми вже звикли за ці роки до блокпостів, військових. І коли почалася повномасштабна війна, ми подумали, що все закінчиться дуже швидко. Але бомбардування лише посилювалися з кожним днем. Не стало води, газу, світла. Ми бачили, як руйнують наше місто: школи, дитячі садочки, будинки. Зведена бельгійцями сто років тому гімназія, у якій навчалися мої діти, — вщент розбита.

Їх було десь зо два десятки тих, хто лишився в багатоквартирному будинку. Разом обладнали підвал, занесли лежаки, свічки, світильники, продукти. Почали готувати на вогнищах. Продуктів мали із запасом. Й один на всіх спільний стан якогось жаху. Люди не розуміли, за що їх убивають, адже нікому не робили ніякого зла. Ввечері співали, молилися разом. Діти гралися. Одного дня поруч із будинком розірвався снаряд. Усе затріщало, вилетіло скло.

— Ми відчували жахливий страх, бо зрозуміли, що наступний снаряд може влучити в нас. Я, може, й раніше зібралася б виїхати, але мій «тормозочок» — це мій дідочок. Він не хотів покидати рідного дому, шкода було залишити своє, нажите. Ми за-кривали ковдрами вікна у нашій квартирі. Але що людина може вдіяти проти снаряда? Того дня, 7 квітня, ми зібралися за 10 хвилин, взяли рюкзаки, їжу, воду. З нашого міста виїжджали евакуаційні автобуси, але туди було не пробитися. Приватним перевізником добралися до Дніпра, а звідти — до Одеси, — розповідає пані Людмила.

У нашому місті в подружжя — діти й онуки. Але у дітей — обмаль місця. Рідні знайшли й орендували для них старенький приватний будиночок. Тут холодно і волого, система опалення зроблена ще у радянські часи, коли газ був дешевий, багато втрат тепла. За січень лише за газ квартиранти заплатили 3800 гривень. А ще 4000 гривень господарі окремо беруть як квартплату. Для подружжя з їх мінімальними пенсіями це дуже багато, та якщо газ прикрутити ще більше — замерзнуть.

Отримавши свої дві маленькі пенсії, плюс компенсацію на житло від влади старенькі розплатилися за комуналку.

— А поїсти — скільки нам із дідом треба? В Одесі допомагають усі. Є багато фондів та організацій, які надають продукти, ліки, засоби гігієни. Зиму переживемо. Незабаром — весна. Будемо садити чужий город і чекати на Перемогу, — каже моя співрозмовниця.

Їм дуже хочеться додому, у свою квартиру. Сусіди, які залишилися у Лисичанську, пишуть, що будинок стоїть, тільки скло у вікнах вибите. А от батьківська оселя у селі Лоскутівка Попаснянського району, де пані Людмила народилася і провела дитинство, зруйнована вщент.

— Іноді мені здається, що ми ніколи не повернемося додому. Але треба вірити, що все буде добре. Ми витримаємо, переживемо і повернемося до рідного Лисичанська, у свою квартиру, за якою сумуємо. Головне, щоб діти й онуки були всі живі та здорові, — ділиться переживаннями Людмила Анатоліївна.

Кочівники із Нової Каховки

Родина Шрамків виїхала з Нової Каховки у квітні. Там у них залишився свій бізнес — кафе «Золотий ключик», а ще — квартира і будинок поблизу Каховського водосховища. Зоставатися у місті з дитиною було небезпечно. Їх четверо: чоловік з дружиною, молоді пенсіонери, донька Катя й онук Артем. Приїхали до Одеси, бо тут друзі та знайомі. Довелося кочувати з місця на місце. Перші кілька місяців пожили у друзів в Аркадії, потім їх поселили у літньому дачному будиночку на Хаджибей-ському лимані. Восени знову переїхали до знайомих на кілька місяців, а взимку ще раз довелося перебраться на іншу квартиру.

— Помешкання було занедбане після квартирантів, тож мусили робити невеличкий ремонт — лікувати стіни від плісняви, фарбувати. Щоб самим було приємно жити. Тут є місце для всіх нас чотирьох, а от роботу знайти не вдається, — розповідає Катя.

Сергій Петрович за фахом — інженер, Тетяна Володимирівна — архітектор. В Одесі подала резюме у кілька фірм, але відповіді поки що нема. Мама із сином отримують на двох 5000 гривень, бабуся із дідусем — дві пенсії по 2000. От і всі доходи.

У дідуса загострилися проблеми зі здоров'ям. І якщо раніше вдавалося лікуватися медикаментами, знімати болі, то тепер потрібно робити операцію з видалення каменів із нирок. Сімейна лікарка скерувала хворого до нефролога, який сказав, що операція коштуватиме 15000 гривень. Таких грошей у родини нема.

— Ми збираємо потроху, але з нашими доходами не знаємо, коли назбирається потрібна сума. Один із фондів виділив на операцію 4000 гривень, але цього замало. А час іде. Татові не стає легше, — каже Катя.

Артем навчається в одеській школі, йому подобається. Та загалом усі члени сім'ї вже дуже стомилися і хочуть додому. З Нової Каховки повідомляють, що у квартиру влетів осколок снаряда, а будинок стоїть неушкоджений. Родина хоче повернутися, але тільки тоді, коли там знову буде Україна.

У департаменті охорони здоров'я Одеської міськради повідомляють, що внутрішньо переміщені особи можуть отримати медичну допомогу в будь-якому медичному закладі міста. Для цього навіть не потрібно переукладати декларацію.

За даними департаменту, від початку війни понад 26000 ВПО отримали медичну допомогу, із них 3300 осіб пройшли лікування у стаціонарі.

А ще переселенцям надається безплатна психологічна допомога у ЦПМСД №4 (вул. Левітана, 62) та ЦПМСД №5 (просп. Добровольського, 159).

Дім, якого вже нема

Родина Антоненків жила у Бахмуті неподалік від військової частини і постійно потерпала від вибухів поблизу. У чоловіка — цукровий діабет другого типу, йому потрібен доступ до медичної допомоги. Сімнадцятирічний син навчається у Донецькому спеціалізованому коледжі спортивного профілю

ім. С. Бубки, який з 2014-го розташовувався у Бахмуті, а від початку повномасштабної агресії був переведений до Полтави. Професійно займається волейболом. Родина збиралася перебратися до Полтави, але приїхала до сестри в Одесу і тут залишилася. З квартирою їм пощастило: зупинилася у родичів і платять лише за комунальні послуги. Син продовжує навчання онлайн у своєму коледжі й ходить на тренування у Дитячо-юнацьку спортивну школу імені Бориса Литвака на Пушкінській.

— Мій чоловік важкохворий, нещодавно переніс інфаркт, — бідкається пані Анна. — Дуже дорого обходяться ліки. Коштів, які ми отримуємо, бракує.

Анна стала на облік у районному центрі зайнятості, та поки що відповідної роботи для неї не знайшли. Потрібна така робота, щоб вона могла опікуватися хворим чоловіком. 2 грудня родині Антоненків зателефонували із Бахмута і повідомили, що їхнього будинку більше нема.

— Боляче усвідомлювати, що ми залишились без домівки, — каже жінка. — Єдине, що радує — ми вчасно виїхали. Врятували своє життя і життя юного сина.

За даними Одеського міського центру зайнятості, у нас працює центр допомоги з працевлаштування ВПО, мета якого — допомогти адаптуватися переселенцям та і знайти роботу за фахом. За день центр може обслуговувати до 250 осіб. Стати на облік у центрі працевлаштування можна, особисто звернувшись до ЦНАПів за адресами: вул. Косовська, 2Д, вул. Академіка Корольова, 8, просп. Добровольського, 106 або ж дистанційно. Пошук роботи займає від кількох тижнів до чотирьох місяців. Усі вакансії є у відкритому доступі — розміщені на сайті Державної служби зайнятості. Знайти роботу можна самостійно на телеграм-каналі Одеського міського центру зайнятості, де щодня з'являються десятки різноманітних вакансій. Сьогодні потрібні фахівці у сфері медицини та освіти, люди робітничих професій для комунальних установ, які забезпечують життєдіяльність міста, електрики, кухарі та водії. Вакансій багато, і вони різні.

За останній рік Одеса стала рідною домівкою для внутрішніх переселенців із різних областей. Усім їм потрібне і житло, і робота, і медичне обслуговування, і можливість отримувати соціальні послуги.

Але найголовніше, мабуть: відчуття, що ми — разом. І це дасть нам внутрішні сили, аби кожен на своєму місці робив усе, щоб подолати ворога і відбудувати країну.

Ольга ФІЛІПОВА.

Фото авторки.

Подобається

Поширити

Подобається 19 людям. Приєднуйтесь першим з-поміж друзів.

Передплата

Оголошення

**Найкраща
підтримка —
ПЕРЕДПЛАТА!**

**Написання,
редагування,
переклад**